

FŐVÁROSI ÍTÉLŐTÁBLA

18.Pf.21.329/2016/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró **felperes neve** (címe) felperesnek - a Kozma és Fáy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kozma Péter ügyvéd; címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 68.P.21.647/2015/11. számú ítélete ellen az alperes részéről 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak, az illetékes állami adóhatóság felhívására 48 000 (negyvennyolcezer) Ft fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes 2007. július 1-től 2011 júliusának végéig körjegyzőként dolgozott **Nn**.

2010-2011-ben a képviselő-testület és a polgármester közötti viszony megromlott, a településen több bűncselekményt történt, illetőleg **N** adósságrendezési eljárást is indított maga ellen.

Ebben az időszakban több újságíró és televíziós stáb is megfordult a faluban, akiknek a felperes nyilatkozott az adósságrendezésről, valamint a polgármester és a képviselő-testület közötti problémákról.

2011 áprilisának végén, májusának elején az alperes két munkatársa, **V. T.** és **H. M. N**re utaztak abból a célból, hogy cikket írjanak az adósságrendezésről, illetve a település közbiztonsági helyzetéről.

Előzetes egyeztetést követően a polgármesteri hivatalban beszélgettek a település polgármesterével, a helyi kisebbségi önkormányzat vezetőjével és néhány faluban élő lakossal. A polgármesterrel folytatott beszélgetés után szeretnék volna megkérdezni a jegyzőt is, őt azonban nem találták az irodájában. A felperes az egyik kollégájával ekkor **B**ben volt rendőrségi kihallgatáson, ahová a falugondnoki autó szállította el őket.

Az alperes újságírója, **V. T.** a polgármesterrel folytatott beszélgetést követően a polgármesteri hivatalban dolgozóktól a közigazgató holléte felől érdeklődtek, amivel kapcsolatban azt a tájékoztatást kapták, hogy a „közigazgató **M**ban van", „**M**ba ment".

Az alperes munkatársai a polgármesteri hivatal épületéből való távozásukkor a lépcsőfordulóban találkoztak az oda ekkor visszaérkezett felperessel és a kolléganőjével,

akiktől ugyancsak azt a tájékoztatást kapták, hogy „a közjegyző **M**ban van.”

Az alperes újságírója, **V. T.** még ezen a napon megírta a **Nn** tapasztaltakról szóló cikkét. Írás közben, az interneten való adatgyűjtés során talált egy olyan videofelvételt, amelyen a felperes is szerepel; a felperesben felismerte azt a személyt, akitől azt a tájékoztatást kapta, hogy „a közjegyző **M**ban van” - ebből azt a következtetést vonta le, hogy a felperes mint jegyző „letagadta magát” az újságírók előtt.

Az alperes által kiadott **X** című napilap 2011. május 17-i számában az alperes újságírójától, **V. T.**tól megjelent egy, Amikor a tolvajnak áll feljebb című, Módszeresen kifosztják a külföldiek ingatlanait alcímű - weboldalon a main napig elérhető - cikk.

A cikk bevezetője szerint „végnapjait éli a **Ból** néhány percnyi autóútra fekvő **N**. Nem elég, hogy a falu több száz milliós adósságot nyög, az utóbbi években a közbiztonság is katasztrofálissá vált. Pár esztendő alatt felére csökkent a lakosság. Az ide költözött gyanútlan külföldi nyugdíjasok is megtanulták már a helyi leckét: körültekintőbben kellett volna vagy kell a jövőben ingatlant választaniuk.”

Az alperes újságírója ezt követően, megszólaltatva a jelenlegi hörpintőtulajdonost-korábbi körzeti megbízottat, valamint a polgármestert, két helyi lakost és a Megyei Rendőr-főkapitányság sajtószóvivőjét, a település közbiztonsági helyzetéről számol be, e körben is arról, hogy **Nn** és a környező településeken milyen bűncselekményeket követtek el az utóbbi időben.

Az alperes újságírója megszólaltatta a helyi kisebbségi önkormányzat vezetőjét is, aki elmondta, hogy „tud róla, hogy többen is bűnözésből élnek [**Nn**], emellett szerinte »halmozottan hátrányos helyzetű« a falu, mert a közeli **Zból** is gyakran látogatják meg bűnözők.

- Pár éve a szomszédomhoz is betörtek, tudtuk, ki az elkövető, de nem volt ellene bizonyíték [nyilatkozta a helyi kisebbségi önkormányzat vezetője].

- Roma volt az illető? [kérdzte az újságíró]

- Tudja, az a roma, aki annak vallja magát. A legutóbbi választáson több cigány is magyarnak vallotta magát, más magyarok meg cigánynak - ad érdekes választ [a helyi kisebbségi önkormányzat vezetője]."

Az alperes újságírója a cikket így folytatta: „történik más furcsaság is. Keressük a körjegyzőt, hogy nála is érdeklődjünk az esetekről, de az irodájában azt mondják, **Mba** ment. A lépcsőfordulóban találkozunk két nővel, egyikük ugyanezt állítja. Mint később kiderül, önmagáról. Az interneten böngészve ugyanis egy filmre bukkanunk, amelyen a magát letagadó **P-né H. Sz.** ismerjük fel...”

Ezt követően a cikk arról számol be, hogy „350 millió forint adósságot halmozott föl a település egy csatornaberuházás során” és a korábbi polgármestert „elüldözték”, majd megemlíti, hogy a jelenlegi polgármester és a helyi kisebbségi önkormányzat vezetője között rossz a viszony.

A felperes a cikk megjelenése után rövid idővel munkahelyet váltott, és 2011. augusztus 1-jétől a **Y** Közös Önkormányzati Hivatalban helyezkedett el jegyzőként.

Az országos napilapban megjelent (a **X** internetes oldalán mind a mai napig elérhető) cikkben írt sérelmezett állítás becsatornázódott a helyi közbeszédbe, kellemetlenül érintette és magyarázkodásra kényszerítette a felperest. A felperes érzékelése és tapasztalatai szerint benne mint jegyzőben megrendült a **n-i** lakosok bizalma.

A felperes keresetében a jóhírneve védelméhez fűződő személyiségi joga megsértésének a megállapítását, valamint az alperes 1 500 000 Ft nem vagyoni kártérítés és a perrel felmerült költségei megfizetésére kötelezését kérte.

Hivatkozása szerint az alperes újságírója a fentebb hivatkozott cikkében valótlanul állította, hogy letagadta volna magát. Hangsúlyozta, hogy az alperes újságírója nem a közjegyzőt, hanem a közjegyzőt kereste. Erre a kérdésre mind a felperes, mind a kollégái azt válaszolták, hogy „a közjegyző **M**ban van”. A felperes álláspontja szerint egy újságírótól elvárható, hogy különbséget tudjon tenni egy jegyzői és egy közjegyzői tisztség között. Az alperesi írás nem csak valótlan tényt állított, hanem az a felperesre nézve sértő is volt, mivel az megalázó, elmarasztaló értékítélet kialakítására alkalmas.

Kifejtette, hogy a cikk megjelenését követően az emberek a felperest nem tartották szavahihetőnek, amit a hivatali ügyeik intézése során szóvá is tettek. Az újságcikk azt a látszatot keltette, mintha a felperes azért tagadta volna meg a nyilatkozatot, mert ő maga is elítéli a községben élő „bűnöző cigányságot”. Megjegyezte, hogy az újságcikk egy országos napilapban jelent meg, amely a szakmai körökben is csorbította a felperes jóhírnevét.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását indítványozta.

Érdemi ellenkérelmében kifejtette, hogy a felperes által sérelmesnek tartott közlés véleménynyilvánításnak minősül, hiszen az alperes munkatársai a való tényekből (a tájékoztatásból és a videofelvételből) okszerűen vonták le azt a következtetést, hogy a felperes letagadta magát az újságírók előtt. A felperes egyébként is közszereplőnek minősül, hiszen közfeladatának ellátásával kapcsolatban keresték őt az újságírók, emiatt nagyobb türelmet kell tanúsítania a személyét ért esetleges „támadásokkal” szemben. A sérelmezett közlések nem lépték túl a szabad véleménynyilvánítás megengedett kereteit, azok nem voltak becsmérőek vagy gyalázkodóak.

Arra az esetre, amennyiben tényállításnak minősülne az alperesi közlés, az alperes arra hivatkozott, hogy az állítás teljes mértékben megfelel a valóságnak. Amennyiben nem tudná bizonyítani a tényállítás valóságát, akkor arra hivatkozott, hogy a valótlan tényállítás nem sértő a felperesre nézve.

Az alperes szerint munkatársai az adott helyzetnek megfelelően jártak el a tudakozódás során, és a kapott tájékoztatásból okszerűen következtettek a sérelmesnek tartott állításra. Az alperes nem láthatta előre magatartásának a következményeit, hiszen a kapott információ alapján okkal feltételezhette, hogy a felperes letagadta magát.

A kártérítési követelés összegszerűségét is vitatta, azt jelentős mértékben eltúlozottnak, illetve bizonyítatlannak találta.

A Fővárosi Törvényszék 68.P.21.647/2015/11. számú ítéletében megállapította, hogy az alperes, az általa kiadott **X** című napilap 2011. május 17-i számában, Amikor a tolvajnak áll feljebb című, Módszeresen kifosztják a külföldiek ingatlanait alcímű írásában annak a

valótlan ténynek az állításával, hogy a felperes letagadta magát, megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 500 000 Ft nem vagyoni kártérítést. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Megállapította, hogy az előzetesen meg nem fizetett eljárási illetékből a felperes 60 000 Ft-ot, míg az alperes 30 000 Ft-ot köteles megfizetni az államnak külön felhívásra.

Indokolásában a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959-es Ptk.) 2. §-ának (1) és (2) bekezdéseit, 75. §-ának (1) és (3) bekezdéseit, 78. §-ának (1) és (2) bekezdéseit, 84. §-a (1) bekezdésének a) és e) pontjait, 355. §-ának (1) és (4) bekezdéseit, a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény 7. §-ának (1) és (3) bekezdéseit, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény 4. §-ának (3) bekezdését és 21. §-ának (1) bekezdését felhívva kifejtette, hogy a perbeli jogvita érdemi elbírálásához a bíróságnak mindenekelőtt azt kellett megállapítania, hogy mi történt azon a napon, amikor az alperes újságírói a keresettel érintett újságcikk alapját képező látogatást tették a **n-i** polgármesteri hivatalban, s milyen tartalmú kérdést tettek fel, amire azt a választ kapták, hogy „**M**ba ment”. A törvényszék szerint az újságírók által feltett kérdés tartalmától függ, hogy az arra kapott válasz nyomán alappal vonhatta-e le az újságíró azt a következtetést, hogy a felperes „letagadta magát”.

A törvényszék szerint az alperes újságírója bizonyosan hallotta a **M** szót, hiszen azt le is írta a cikkben. A polgármesteri hivatal munkatársainak a vallomásai alapján, illetőleg az események után közvetlenül megírt újságcikkben használt **M** kifejezés használata miatt a törvényszék azt a következtetést vonta le, hogy az alperes munkatársai nem a körjegyző, hanem a körjegyző holléte felől érdeklődtek.

A törvényszék úgy foglalt állást, hogy a sérelmezett közlés valótlan és sértő tényállításnak minősül, amely a felperes közfeladata ellátásával kapcsolatban jelent meg az újságban, és alkalmas volt olyan értékítélet levonására, miszerint a jegyző a társadalom, a nyilvánosság vagy akár a média érdeklődésére számot tartó események kapcsán nem teljesíti a kötelezettségeit, nem nyilvánul meg a település, illetőleg a törvényesség érdekében. Egy ilyen közlés nem csak szakmai körökben alkalmas a jegyzői tisztséget betöltő személy szakmai jóhírnevének a csorbítására, hanem azzal, hogy az újságcikk azt tartalmazta, hogy a felperes „letagadta magát”, azaz hazudott saját magára vonatkozóan, alkalmas volt arra is, hogy a település lakóiban megrendítse azt a bizalmat, amit a felperes és a felperes által betöltött körjegyzői tisztség iránt addig tápláltak. Mindezt nem csak objektíve lehet kijelenteni, hanem a perben meghallgatott tanúk vallomásai alapján bizonyítottan és igazolt módon is.

A cikk megjelenését követően az emberek a felperest nem tartották szavahihetőnek, amit a hivatali ügyeik intézése során a felperes irányába szóvá is tettek, illetve a felperes háta mögött, az óvodában, az iskolában és a postán a felperest kritikával illették, és kifejezésre juttatták, hogy csalódtak benne. A település lakói szerint az újságcikk azt a látszatot keltette, mintha azért tagadta volna meg a nyilatkozatot a felperes, mert ő maga is elítéli a községben élő embereket, azok bűnöző mivolta miatt.

Az alperes kiadásában megjelent perbeli sajtótermék országos megjelenésű napilap, amely vidéken is széles olvasóközönséggel rendelkezik. A perbeli újságcikk alapjául szolgáló történések színhelye **N**, egy néhány száz lelkes somogyi település. Maga a felperes ugyan nem itt lakott, viszont naponta ide járt dolgozni. Személyét - nem csak mint magánembert,

hanem mint hivatalos személyt is - tisztelet és megbecsülés övezte, elfogadták és bizalommal voltak iránta, különösen a település roma lakosai, akik számára segítőkészen nyilvánult meg. A perbeli újságcikk megjelenésekor közel négy éve töltötte be ezt a tisztséget, amelyből az utolsó időszak a település lakói számára egyébként is nehéz és megterhelő volt, figyelemmel a polgármester és a képviselő-testület közötti konfliktusra, a települést érintő adósságrendezési eljárásra, valamint a perbeli újságcikk apropójául szolgáló megromlott közbiztonsági helyzetre.

A törvényszék kifejtette, hogy a felperesnek a perbeli újságcikk megjelenését követő két és fél hónap elteltével megszűnt a jogviszonya **N** és **S** községek körjegyzőségén, ugyanakkor ennek a munkahely-változtatásnak nem kizárólag és nem elsősorban a perbeli újságcikk volt az indoka. A felperes 2011. augusztus 1-jétől a **Y** Közös Önkormányzati Hivatal alkalmazásában dolgozik jegyzőként; előadása szerint erre a településre nem ért el a jóhírnevét sértő cikk.

A bíróság a nem vagyoni kártérítés összegével kapcsolatban azt is mérlegelési körbe vonta, hogy a felperes a perbeli újságcikk megjelenése után több mint három évvel terjesztette elő a személyiségvédelmi keresetét. Miután nem **Nn** lakott és lakik, ezért magánemberként a jogsértő alperesi újságcikk hatásait nem kellett és nem kell elviselnie.

Mindezekre tekintettel a felperes részére 500 000 Ft nem vagyoni kártérítést ítélt meg.

A perköltségviseléssel kapcsolatos döntését a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81. §-ának (1) bekezdésére, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 15. §-ának (3) bekezdésére alapította.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a felperes keresetének az elutasítását, valamint a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Álláspontja szerint a törvényszék ítéletének a tényállását a felperes tekintetében érdektelennek nem tekinthető tanúk vallomásaira alapította, és az alperes újságíróinak a vallomását - a részletekben való egyezőség hiánya miatt - nem fogadta el tényállása alapjául.

Hangsúlyozta, hogy a sérelmezett közlés megjelenése időpontjában a felperes mint körjegyző volt a polgármesteri hivatal vezetője, ezért az alperes újságírójának a kérdése is nyilvánvalóan a körjegyző hollétére irányult. Az újságíró azt a tájékoztatást kapta, hogy a jegyző elment **Mba**, majd a folyosón három, addig ismeretlen személy ezt az állítást megerősítette. Az alperes alkalmazottja utóbb, egy interneten található videofelvétel megtekintése után ismerte fel a folyosón tájékoztatást adó személyben a felperest mint körjegyzőt.

A megítélt nem vagyoni kártérítést eltúlzottnak tartotta, ugyanis a felperes jegyzői tisztsége **Nn** nem a cikk miatt szűnt meg, a felperes a saját döntése alapján változtatott munkahelyet.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt nem találta alaposnak.

A törvényszék a tényállást megfelelő terjedelmű és irányú bizonyítást lefolytatva a jogvita

elbírálásához szükséges mértékben feltárta, abból helyes jogi következtetéseket vont le, amelyeket az ítéltábla mindenben és maradéktalanul osztott, pusztán a fellebbezésben írtak miatt rögzíti az alábbiakat:

Az 1959-es Ptk. 75. §-ának (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A személyhez fűződő jogok védelmét biztosító jogi szabályozásnak - a szabályozás célját és a jogpolitikai indokát középpontba állító jogértelmezés szerint - az a rendeltetése, hogy a személyiség számára biztosított legyen a valódi értékének megfelelő társadalmi értékelés és a kritika, a bírálhatóság megengedése, méltánylása mellett a jog eszközével akadályt emeljen a személyiség indokolatlan megsértésével szemben.

Az 1959-es Ptk. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

Ugyanezen szakasz (2) bekezdése szerint a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék helyesen vonta le az a következtetést, hogy a felperes által sérelmezett közlés tényállításnak minősül.

A személyiségi jogi peres ítélezési gyakorlatban alkalmazott ún. bizonyíthatósági-igazolhatósági teszt alapján az a közlés, amelynek valósága vagy valótlansága bizonyítható: tényállítás; amelynek valóságtartalma nem bizonyítható: vélemény (lásd e körben a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.240/2015/4. és Pf.I.20.333/2016/4. számú határozatait).

A jóhírnév megsértése miatt indított személyiségi jogi perben a bizonyítás megfordul, ugyanis nem a felperesnek, hanem az alperesnek kell bizonyítania a sérelmezett tényállítás valóságát. Erről a bíróság a feleket 3-II. sorszámú végzésében részletesen tájékoztatta.

Az ítéltábla álláspontja szerint az alperes nem tudta bizonyítani a sérelmezett tényállítás valóságát, nevezetesen azt, hogy a felperes az alperes újságírói előtt „letagadta volna magát”.

A törvényszék helyesen állapította meg, hogy az alperes újságírója bizonyosan hallotta a **M** szót, azt ugyanis leírta a cikkben. Az is tény, hogy **N**n nem, **M**ban viszont dolgozik közjegyző. A polgármesteri hivatal munkatársainak a vallomásai alapján, illetőleg az események után közvetlenül megírt újságcikkben használt **M** kifejezés használata miatt okszerű az elsőfokú bíróságnak az a következtetése, hogy az alperes munkatársai nem a közjegyző, hanem a közjegyző holléte felől érdeklődtek.

A törvényszék helyesen állapította meg azt is, hogy az a kifejezés, miszerint egy jegyző „letagadta magát” az újságírók előtt, a közfelfogás szerint is sértő tartalmat hordoz.

Az 1959-es Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének a) és e) pontjai értelmében, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, az eset körülményeihez képest követelheti a jogsértés

megtörténtének bírósági megállapítását, és a polgári jogi felelősség szabályai szerint kártérítést is kérhet.

Az 1959-es Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének e) pontján keresztül érvényesülő, a Ptk. 355. §-ának (1) bekezdése szerint a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni.

A nem vagyoni kártérítés megítéléséhez önmagában nem elégséges a személyhez fűződő jog megsértése; ez csak a személyiségvédelem körében igényelhető egyes objektív szankciók alkalmazásához, illetve a szubjektív szankciók körében a kártérítés feltételei közül a jogellenes magatartás bizonyításához elegendő. Akit személyhez fűződő jogában megsértenek, akkor követelhet nem vagyoni kártérítést, ha bizonyítja, hogy olyan nem vagyoni hátrány érte, amelynek csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez indokolt az objektív szankciók alkalmazásán túl a nem vagyoni kárpótlás megállapítása.

A Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítani, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. Ennek megfelelően a felperest terhelte annak a bizonyítása, hogy az alperes jogellenes magatartással okozati összefüggésben őt olyan hátrány érte, amely nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható azzal, hogy a nem vagyoni hátrány(ok) bekövetkezését esetenként a Pp. 163. §-a (3) bekezdésének első mondata alapján köztudomású tényként is meg lehet állapítani.

A cikkben írt állítás becsatornázódott a helyi közbeszédbe és nyilvánvalóan kellemetlenül érintette a felperest, emiatt magyarázkodásra kényszerült, érzékelése és tapasztalatai szerint a **n-i** lakosok bizalma is megrendült benne.

Nem lehet figyelmen kívül hagyni azt a tényt sem, hogy a felperes által sérelmezett cikk (amely a felperest név szerint is említi) nem egy helyi lapban, hanem egy országos napilapban jelent meg, s az a **X** internetes oldalán mind a mai napig elérhető.

Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék a Pp. 206. §-a (3) bekezdésének megfelelő alkalmazásával, a felperest ért immateriális sérelmek jellegével és súlyosságával arányban állóan állapította meg a felperesnek járó nem vagyoni kártérítés összegét.

Az ítéltábla - összehasonlításra alkalmas voltokra tekintettel - felhívja a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.081/2015/7. számú határozatát, amelyben a bíróság egy heves megyei településen jegyzői tisztséget betöltő felperesnek, akiről az alperes mint képviselő-testületi tag egy 2013-as zárt képviselő-testületi ülésen azt mondta, hogy „a jegyzőasszony a közpénzt az otthoni költségvetés pótlására használja”, a bíróság késedelmi kamat nélkül 200 000 Ft nem vagyoni kártérítést ítélt meg, a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.333/2016/4. számú ítéletében egy borsodi település polgármesterének, akiről az alperes a Facebook oldalán és a helyi televízió által közvetített sajtótájékoztatóján 2013-ban azt mondta, hogy „jogtalan nyelvpótlékkal próbálkozott, de a kormányhivatal törvényességi felügyelete megakadályozta a csalást” 200 000 Ft nem vagyoni kártérítést és annak a 2015. július 24. napjától járó kamatait ítélte meg.

A Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.21.738/2012/4. számú ítéletében egy kisközség polgármesterének, akiről egy országos napilap egy 2010-es cikkében valótlanul állította, hogy titokban megrendelt egy 150 millió Ft-os beruházást, és a beruházó cég menedzsméntjének a tagja volt, illetőleg akivel kapcsolatban azt a valóst tény, miszerint telefonon nem kívánt nyilatkozni a cikk szerzőjének, annak az elhallgatásával, hogy egyébként felajánlotta a személyes nyilatkozattételt, olyan hamis színben tüntette fel, mintha eleve elzárkózott volna a nyilatkozattól, kamat nélkül 500 000 Ft nem vagyoni kártérítést ítélt meg.

Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által a felperesnek megítélt, kamat nélküli nem vagyoni kártérítés indokolt és egyben szükséges is a felperest ért nem vagyoni sérelmek kompenzálásához.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-a (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Másodfokú perköltségként a fellebbezési illeték merült fel, amelynek összegét az ítéltábla az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. §-ának (1) bekezdése és az Itv. 46. §-ának (1) bekezdése alapján 48 000 Ft-ban állapította meg, s annak megfizetésére a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése, valamint az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) 13. §-ának (2) bekezdése és 15. §-ának (3) bekezdése értelmében az eredménytelenül fellebbező alperest kötelezte.

Debrecen, 2017. március 17.

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Pribula László s.k. előadó bíró,
Dr. Bakó Pál s.k. bíró

hitelélül:

A kiadmány

tisztviselő